

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/L. Poštni predal št. 345.
2 Din Račun poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393

Ljubljana, o veliki noči 1934

Naročnina za četrlet 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja

Štev. 13.
Leto VI

Kristus in Pilat

Vizija sodnega prizora, ki je preobrazil svet

V sodni palači, vsej obloženi z mozaiki, je stal pred stolom rimskega pretorja Jezus. Roke je imel zvezane, čelo mu je pokrival znoj. Ogrnjen v širok volneni plašč, ki mu je segal do nog, obutih v navadne sandale, z lasmi, ki so se mu v dolgih kodrih spuščali po strani na vrat, z zago-relim obrazom, je gledal mirno rimskemu pretorju Ponciju Pilatu v obraz. Le rahlo drhtenje zvezanih rok je izdajalo razburjenje njegovega srca.

Sareja, pravni zastopnik sinedrija (najvišjega judejskega sodišča) je razvil pergamen in začel čitati obtožbo, rimski prisodnik, ki je sedel na podnožniku, si je pa hladil z bršljanovo vejico svoj obrti svinčeni obraz. Stari pisar, ki je sedel za kamenito mizo z zapisniki, je urejal svoje pisalne potrebščine. Med njima je stal dobrodušni tolmač, po rodu Feničan; roke si je bil vtaknil za pas. Ko je Sareja končal branje obtožnice, je pozdravil Pilata in poljubil pečat, hoteč tako dati svojim trditvam viden znak resničnosti.

Z vzvišenim glasom je bil začel svoj govor za pravice jeruzalemskega templja, ki mu je sam cesar Avgust daroval zlat grb. Pa je prišel rabi, ki se je drznil reči: »Podrl bom hram Jehove in ga v treh dneh na novo postavil.« Bogaboječi svedoki, ki so slišali to bogokletstvo, so si posuli glavo s pepelom, da odvrnejo jezo Gospodovo.

Toda s tega mesta ne obtožuje rabija zaradi tega bogokletstva, temveč ker pravi, da je naslednik Davida kralja.

Ves jeruzalemski narod ga je videl, kako je v svojem lažnem zmago-slavju prišel skozi zlata mestna vrata in kako so ga sredi skupine Galilejcev pozdravljali z mahanjem palmovih vejic in z veleizdajalskim pozdravom: »Hozana sinu Davidovemu! Hozana kralju Izraela!«

Poncija Pilata je to pripovedovanje vidno dolgočasilo. Vstal je in vprašal rabija s tihim in negotovim glasom:

»Ti si torej kralj Izraela? Tvoji ljudje so te spravili semkaj... Kaj si storil? Kje je tvoje kraljestvo?«

Tolmač je pretorjeve besede glasno ponovil v starem hebrejskem jeziku, v katerem so pisane svete knjige. Ker je pa rabi še zmerom molčal, je ponovil vprašanje v kaldejskem narrečju, ki so ga govorili v Galileji.

Jezus je stopil korak bliže in rekel z jasnimi in krotkimi glasom:

»Moje kraljestvo ni od tega sveta. Če bi bil po volji svojega Očeta kralj Izraela, ne bi stal tu pred vami z zvezanimi rokami. Moje kraljestvo je nebeško.«

Kakor butara, ki jo iskra zažge, se je vnel srd farizejev, da so zavpili: »Križaj ga! Križaj ga!«

S svečanim glasom je prevedel tolmač pretorju zahteve Hebrejcev v grščino. Pilat je udaril z nogo ob marmorna tla; oba liktorja dvigneta palice z znamenjem rimskega orla — pisar izusti ime Gaja Tiberija — v dvorani nastane spet gluha tišina. In spet se zasliši Pilatovo vprašanje: »Praviš torej, da si kralj z drugega sveta. Čemu si pa tedaj prišel sem?«

vkorakal skozi zlata vrata in se proglasil za kralja Judeje. Judeja nima kralja razen Tiberija; in mi, njegovi podložniki smo samo storili svojo dolžnost, ko smo prišli veleizdajalca. Tako delamo mi, ki nas ni sem poslal cesar, ti, njegov namestnik, pa nočeš kaznovati veleizdajalca?«

Pilatu se je zmračil obraz. Rabin Robam je pa nadaljeval:

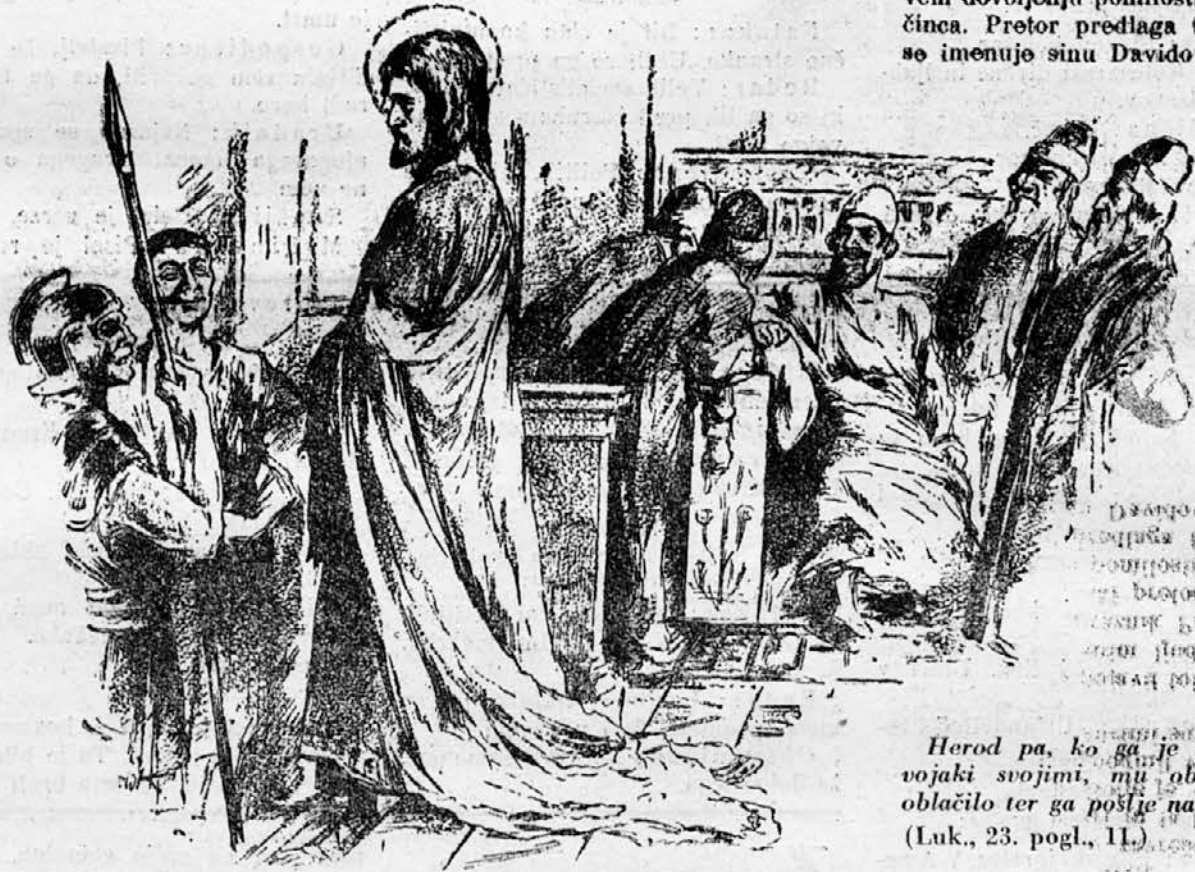
»Izpustiti hočeš veleizdajalca, ki pripravlja prevrat! Upora si želiš, da ga boš pozneje zadušil v krvi in da

te jo! Ni vam dovolj bičanje, se krič hočete! Križajte ga! Toda jaz nisem tisti, ki zahteva krič«

Iz vrst levitov zavrešči glas: »Ne ti, mi hočemo kri in ta kri naj pade na naše glave! Bolje je, da trpi eden kakor pa da bi poginil ves narod.«

Legionarji z ostrimi sulicami so obkolili Jezusa.

V tem se je pojavil tolmač in glasno oznanil zbranim ljudem: »Poslušajte! Za vaš praznik Pashe bi vam hotel jeruzalemski pretor po cesarjevem dovoljenju pomilostiti enega zločinca. Pretor predlaga tegale tu, ki se imenuje sinu Davidovega... Dru-

Herod pa, ko ga je zasramočil z vojniki svojimi, mu obleče sijajno oblačilo ter ga pošlje nazaj k Pilatu, (Luk., 23. pogl., 11.)

»Prišel sem, da povem Resnico. Kdor išče resnico in kdor gre za njo, me bo poslušal.«

Pilat ga je trenutek gledal. Nato je zmignil z rameni. Jezus je molčal in v pretoriju je nastala težka, zlovesča tišina.

Pilat se je zavil v togo in hotel oditi. Toda izraelski prvaki ga zadržo.

»Zaslišal sem ga,« reče Pilat, »toda nisem našel greha, ki bi ga judejski prokurator moral kaznovati. Niti sam Antipas Herodes, ki pozna vaše zakone in ki moli v vašem templju, ni pri zasliševanju našel nikakega greha na obtožencu. Mož, ki ga obtožujete, je sanjač in njegove roke so čiste od krvi.«

Tedaj je stopil naprej rabin Robam, izraelski starešina: »Poncij Pilat, pravični in modri cesarjev namestnik! Mož, ki ga imenuješ sanjača, že leta in leta žali naše zakone in našega Boga. Toda mi smo ga prijeli in obtožili šele takrat, ko je

se boš pred cesarjem pokazal zaslužnega namestnika! Toda nikar ne misli, da smo neumni kakor pastirji iz Idumeje! Poslali bomo cesarju glasnik, ki mu bodo vso stvar pojasnili.«

Poncij Pilat je sklonil glavo od težkih misli. Cesar je nezaupljiv in lahko bi zasumil, da mu pripravlja zaroto... To bi ga stalo judejskega prokonzulata...

V njegovi duši sta se borili pravičnost in častilakomnost. Ko je bil že pred vrati, je razširil roke in bled ko toga odgovoril zbranim levitom: »Sedem let upravljam Judejo in se nisem izneveril daui prisegi. Spoštujem vaše zakone in vaše grožnje me ne vznemirjajo, saj me cesar dobro pozna. A že zaradi cesarja samega ne sme biti med nami razdora.«

Še se je obotavljal. Nato je pa stresel svoje roke, kakor da bi jih bil vzlet iz nečiste vode: »Glavo hočete tega sanjača? Kaj mi je mar! Vzemi-

gi, ki je zaprt, je nepoboljšljiv zločinec in ima na vesti kri, ker je ubil rimskega legionarja. Ime mu je Baraba... Izbirajte!«

Iz množice farizejev se je zaslišal hripav krik: »Izpusti Barabo!«

In farizejev krik je trenutek nato objel vso množico...

Jezus se je počasi obrnil k ljudem, ki so ga obsodili. V njegovih vlažnih očeh in v drhtenju njegovih ustnih sta se razodevali usmiljenje in bolelost.

Z zvezanimi rokama si je otrli kapljo znoja s čela, nato je pa obstal nepremičen in miren pred pretorjem, kakor da ne bi bil več s tega sveta.

Pisar je udaril z železnim ravnilom po kameniti mizi in trikrat zaklical cesarjevo ime. Hrup je ponehal in Poncij Pilat je dal znamenje z roko, ne skrivajoč svoje nestrpnosti in nejevolje: »Pojdite in križajte ga!«

In množica ga je burno pozdravila s ploskanjem.

Slava je čudna reč

Pariz, v marcu.

Časopis »Marianne« je objavil originalno anketo o ceni in tehtnosti slave. Obrnil se je na celo vrsto povprečnih Francozov z vprašanjem, kaj vedo o 22 osebnostih, ki jih ima svet iz raznih vidikov za slavne. Anketa kaže, da je boljše biti znamenit kolesar, bivši predsednik republike ali morilec kakor pa pesnik ali filozof. Evo vam kratkega in poučnega izvlečka iz te nenavadne ankete.

Povedali so:

o Bergsonu,
sodobnem francoskem filozofu:

Natakar (34 let): ?

Redar (35 let): Velik učenjak. Še živi.

Gospodična (26 let): ?

Uradnik (24 let): Slišal sem o njem govoriti, pa ne vem, kaj je.

Snažilec (31 let): Glasbenik. Že umrl.

Midinetka (tovarniška delavka, 20 let): ?

Izprevodnik (na avtobusih, 26 let): ?

o Ch. Pélissierju,
znanem kolesarju:

Natakar: Slaven kolesar.

Redar: Kolesarski dirkač in ljubljenec Parižanov.

Gospodična: Tekač.

Uradnik: Znan kolesar.

Snažilec: Kolesar.

Midinetka: Kolesarski dirkač. Simpatičen.

Izprevodnik: Kolesarski dirkač.

o Lenjinu,

soustanovitelju sovjetske Rusije:

Natakar: Bivši komunistični predsednik. Umrl pred 2 letoma.

Redar: Izumil je komunizem in postal gospodar Rusije. Že umrl.

Gospodična: Znano ime. Neki Rus.

Uradnik: Vodja komunistov. Še živi.

Snažilec: Neki komunist. Že umrl.

Midinetka: Neki Rus. Umrl v visoki starosti.

Izprevodnik: Ustanovitelj sovjetske Rusije. Že umrl.

o M. Chevalierju,
znanem filmskem igralcu:

Natakar: Filmski igralec. V Ameriki ga imajo radi.

Redar: Umetnik. Poje in pleše.

Gospodična: Filmski igralec. Meni se zdi nekoliko prostaški.

Uradnik: Slab igralec. Meni je zopr.

Snažilec: Liričen umetnik. Pleše in poje.

Midinetka: Artist.

Izprevodnik: Filmski igralec.

o R. Poincaréju,

bivšem predsedniku francoske republike, predsedniku vlade itd.:

Natakar: Bivši predsednik republike. Pripada desničarskim strankam. Še živi.

Redar: Bivši predsednik republike. Levičar. Še živi.

Vesele velikonočne praznike

želita vsem cenj. naročnikom, bralcem in inserentom

uredništvo in uprava

Gospodična: Bivši prezident, precej star.

Uradnik: Bivši predsednik republike. Občudujem njegovo energijo.

Snažilec: Bivši predsednik. Še živi.

Midinetka: Bivši prezident. Umrl.

Izprevodnik: Bivši predsednik republike. Še živi.

o Mme. Curie,
odkriteljici radija:

Natakar: ?

Redar: Odkrila je radij s svojim možem. Še živi in še dela.

Gospodična: Učenjakinja, žena učenjaka. Umrla pred dvema letoma.

Uradnik: Radij. Umrla pred letom dni.

Snažilec: Vdova po profesorju Curieju. Bori se proti raku.

Midinetka: Nekakšna profesorica. Umrla.

Izprevodnik: Učenjakinja. Še živi.

o Jaurèsu,

predvojnem voditelju francoskega socializma:

Natakar: Bil je član komunistične stranke. Ubili so ga pred vojno.

Redar: Velik socialistični politik, ki so ga tik pred izbruhom svetovne vojne ubili.

Gospodična: Politik, ki ga je neki prenapetež ubil pred vojno.

Uradnik: Velik socialistični govornik, ki so ga umorili. Kdaj, ne vem.

Snažilec: Voditelj socialistov. So ga ubili.

Midinetka: Bivši nacionalistični prezident. Že zelo dolgo je tega, kar so ga umorili.

Izprevodnik: Velik socialist. Umorili so ga tik pred vojno.

o Trockem:

bivšem boljševiškem vojnem komisarju, sedaj v izgnanstvu:

Natakar: Komunistični voditelj, ki se je sporekel s svojimi tovariši. Še živi.

Redar: Lenjinov vrstnik, pa se nista razumela. Živi v Turčiji.

Gospodična: Napravil samomor, že dolgo tega.

Uradnik: Bivši voditelj ruskih komunistov. Živi v izgnanstvu.

Snažilec: Komunist. Izgnan.

Midinetka: Politik Lenjinove sorte. Umrl.

Izprevodnik: Lenjinov sodelavec. Najbrže že umrl.

o Landruju,

zloglasnem morilcu žensk:

Natakar: Star pohotnež.

Redar: Zločinec, ki je zaslovel s svojimi ljubezenskimi istorijami. Ženske so ko klasje padale pod njim.

Gospodična: Velik zapeljivec in morilec. Kolikšen »sex-appeal«!

Uradnik: Velik svinjar, ki je ubil ženske (sicer so pa bile same največ krive, kozel!).

Snažilec: Senzacionalen proces. Odsekali so mu glavo.

Midinetka: Modrobradeč.

Izprevodnik: Pravijo, da je moril. Toda priznal ni nikoli ničesar.

o Baudelairu,

slavnem francoskem pesniku:

Natakar: ?

Redar: Pesnik zbirke »Fleurs du Mal« (Cvetke bolesti). Že dolgo, kar je umrl.

Gospodična: Pisatelj, že umrl. Slišala sem govoriti, da ga bolniki radi bero.

Uradnik: Nejasno se spomnim njegovega imena. Drugega o njem ne vem.

Snažilec: Delal je verze. Umrl.

Midinetka: Pisal je romane. Umrl.

Izprevodnik: ?

o S. Freudu,

filozofu, avtorju »psihanalize«:

Natakar: ?

Redar: Avstrijec. Freudizem. Morda že umrl?

Gospodična: Moralist. Umrl.

Uradnik: ?

Snažilec: Belgijski skladatelj. Umrl.

Midinetka: Neki onga kakor Hitler. Takšne sorte nekako.

Izprevodnik: ?

Čudna reč je slava — bogme, ni se vredno zanjo pehati. To je bilo naše prvo spoznanje, ko smo brali to an-

nica pazi na svojo gotovino. Dokaz za moje čisto pedagoške namene:

1. tole devet ur pred vlomom notarju izročeno pismo; 2. dejstvo, da bom uropano vsoto takoj shranil v zapečatenem zavitku v nočnem trezorju Centralne banke.

V torek zvečer ob devetih so mestno hranilnico res oropali za 650.000 dolarjev. V torek zvečer ob desetih je nekdo deponiral v nočnem trezorju Centralne banke zapečaten zavoj: v njem je bilo 650.000 dolarjev. V sredo ob osmih zjutraj so kriminalna policija in detektivi mrzlično začeli zasledovati tatu. To zasledovanje je

trajalo brez prestanka tri tedne. Tedaj je začel John dvomiti o uspehu kriminalno-policijskih prizadevanj. Stopil je v notarjevo pisarno in dejal: »Niso me aretirali. Prosim, vrnite mi pismo!«

Notar je pismo vrnil. Potem je šel John v nočni trezor centralne banke in vzel zapečateni zavoj s 650.000 dolarjev...

Nekaj dni nato je bil tudi šef kriminalne policije mnenja, da vloma v mestno hranilnico ni moči več pojasniti. Kakor že tolikokrat v svojem izkustev polnem življenju je tudi to pot — prav imel.

JUGOSLOVANSKA ZAVAROVALNA BANKA

„SLAVIJA“ v Ljubljani, Gosposka ulica 12

Telef. 21-76, 22-76

Podružnice: BEOGRAD, ZAGREB, SARAJEVO, OSJEK, NOVI SAD in SPLIT

keto. In drugo: redar, ta ga pa pihne, vse po vrsti je dal v koš. On je glavni junak te ankete, in ne Bergsoni in Pélissierji, ne Lenjini in Poincaréji, ne Freudu in Landruju. Čast mu in slava!

Sto let poročena

V Klinovem v Južni Srbiji, neznatni vasici več ko trideset kilometrov oddaljeni od najbližnje železniške postaje, sta ondan praznovala (kakor smo v kroniki že omenili) Stojan in Jelka Dimitrijevič stoletnico svoje poroke. Možu je 123, ženi 119 let.

Poročevalec beograjske »Politike« je obiskal sivolasi par. Cel dan je moral peš hoditi — za avto tamkajšnje poti še niso — preden je prišel na cilj. Gospoda Dimitrijeviča ni bilo doma. Ravno se je bil odpravil z ovcami na pašo. Zato se je mogel žurnalist obrniti samo na njegovo ženo. In Jelka mu je pripovedovala, kako se je leta 1834 poročila, še prav dobro se spominja.

»Kako se pa kaj razumeš s svojim možem?« jo je vprašal časnikar.

»O, že gre,« mu je odgovorila. »Posebno zadnjih šestdeset let, ko je postal z leti tudi pametnejši, sem z njim prav zadovoljna.«

Dalje je pripovedovala, da je bilo posebno za boj s Turki hudo. Dva sinova sta padla pred njenimi očmi pod bajoneti in streli sovražnih vojakov. Tretji se jima je ponesrečil v rudniku. Zdaj živita le še dve hčeri, eni je 97, drugi 94 let. »Kaj se jima mara,« je vzdihnila Jelka, »ko sta še tako mladi!«

Če je kdo star sto devetnajst let, je takle vzdih še nekam razumljiv...

Banka Baruch

15, Rue Lafayette, PARIS

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksenburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, DeD. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksemburg: št. 5967, Luxemburg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

Nov svetovni rekord v smučarskem skoku je dosegel v nedeljo Norvežan Birger Ruud v Planici na Gorenjskem. Skočil je 92 m daleč. Dosedanji rekord je znašal 87 m.

O poroki med 17letnim Francozom Pinteauxem in 13letno Adrienno Delnarovo smo pred nekaj meseci poročali. Bila je dokajšnja senzacija. Že nekaj dni po poroki je postala trinajstletna žena tudi mati. Toda sreča mladih zakoncev ni dolgo trajala. Kakor poročajo pariški časniki, sta se gospod Pinteaux in gospa Adrienne že sporekla; mladi mož jo je nato kratkoma pobrisal k staršem, ženo pa prepustil sami sebi. Adrienne zdaj toži moževa starša. Nesrečnica je vrhu vsega še napol hroma — posledica prezgodnjega poroda.

Japonsko mesto Hakodate je uničil ogenj. Zgorelo je 23.600 hiš, okoli 1000 ljudi je pa našlo smrt.

Afera Stavijski še ni razčiščena. Ta teden so aretirali nekaj novih osumljencev in vzeli nekaterim poslancem imuneteto, Stavijskega truplo so še enkrat izkopali in ga prepeljali v Pariz, da nedvomno doženejo, ali se je sam ustrelil ali ne.

Jezik z največ besedami. Francoska Akademija je pred kratkim izdala študijo o razširjenosti in bogastvu kulturnih jezikov. Na prvem mestu je angleščina, govori jo 160 milijonov ljudi. Za njo se vrste ruščina in nemščina (90 milijonov), španščina (75), francoščina in italijanščina (45) in portugalsčina (30). Največ besed ima takisto angleščina: 455.000. Nato pridejo: francoščina 210.000, nemščina 150.000, italijanščina in ruščina 140 tisoč in španščina 120.000.

Motorne vlake so uvedli že pred daljši čas na nekaterih češkoslovaških železniških progah. Ker vozijo ti vlaki hitreje in pogosteje od navadnih, jim daje potujoče občinstvo prednost pred njimi. Statistika kaže, da se na motornih vlakih vozi ponekod do 6krat toliko ljudi kakor na navadnih vlakih.

Suho zlato za črnilo. Doslej je bil znameniti angleški pisatelj Rudyard Kipling (»Džungla«) na glasu najbolje plačanega avtorja. Vse kaže, da ga bo njegov rojak, znani politik Winston Churchill, prekosil. Založba Cassel v Londonu mu je namreč ponudila 100.000 dolarjev — po današnjem tečaju okoli 4½ milijona Din — če napiše »Svetovno zgodovino angleški govorečih narodov«. Knjiga mora imeti najmanj 400.000 besed, to se pravi napisal bi štiri za dolar ali okroglo za 11 Din besedo.

Angleška Hegma. Na tem mestu smo zadnjič zapisali, da so liberali in konservativci izgubili londonsko občino v prid delavski stranki. — Dan nato, beremo v znanem pariškem večerniku, je srečal neki Parižan svojega znanca, Angleža, zagrizenega konservativca, in mu v pogovoru izrazil obžalovanje nad volilnim izidom. Toda Anglež je ostal popolnoma hladen. S tem se ni na Angleškem nič izpremenilo, je odgovoril. Imperij ostane na istem mestu, kralj na istem prestolu in kraljica obdrži isti klobuk...

Čehi izdajo te dni skladatelju Smetani (»Prodana nevesta« i. dr.) na čast znamko za 50 vinarjev.

Avtomatska zabeležba sanj. V Ameriki so izumili aparat, ki sam od sebe registrira sanje. Aparat obstoji iz počasi vrtečega se bobniča, na katerem posebna igla avtomatski riše nepretrgano črto. Ta igla je v zvezi z instrumentom, ki meri dih in utrip spečega človeka. Dokler se človeku nič ne sanja, je črta, ki jo riše igla, čisto ravna. Začetek sanj se pokaže v vijugasti črti, zakaj pri vsakem snu srce močnejše deluje. Tako dobljene črte je iznajditelj aparata primerjal s pripovedovanjem ljudi po zdravljenju, in tako dognal nekatere posebno značilne črte. Neprijetne in težke sanje se pokažejo v posebno ostrih rojalnih in zobeh, prijetne pa v mehko valujočih črtah.

Oh, ta domišljija!

Bonn, v marcu.

Pri Hennekampovih je vladalo židano razpoloženje. Hiša je bila polna gostov, jedli so in pili, zdravice na mlada zaročenca so se kar vrstile in venomer so trkali kozarci. Na mizo so prinesli tudi gobe v omaki — jed, ki jo je Hennekampova mati znala pripraviti kakor nobena druga daleč naokoli. Prav takrat se je prerinil skozi vrata ovčar Rolf in napravil, česar se je bil že zdavnaj odvadil: zaprosil je. Toda ker so bili danes vsi dobre volje, mu ni tega nihče zameril in so mu postavili krožnik z gobami pred vrata. In Rolfu so bile gobe prav tako všeč kakor njegovim dvonogim prijateljem: preden se je dobro zavedel, jih že ni bilo nikjer več. Rolf se je mlaskaje obliznil in izginil, zakaj gospodar mu je dal nedvoumno razumeti, da je zdaj dovolj.

Utegnilo je miniti pol ure, ko prihitel dekla vsa razburjena in prinese novico, da leži pes mrtev pred hišnimi vrati. Gostje so se spogledali in vsa kri jim je izginila z obrazov. Gobe! In vsi so jih jedli! Gostom se je prihodnji mah zazdelo, kakor bi jim bilo nekam čudno v želodecu, vsi so v smrtnem strahu planili na noge, prepadeni gospodar je pa jadrno slo-

pil na telefon in poklical zdravnika. Čez deset minut je prišel. Preiskal je vse zelo temeljito, majal z glavo, nato pa dal vsakomur žličko strašno ogabne medicine. Pollej so se gostje trepečoč in komaj premagujoč slabost opotekli domov.

V hiši so ostali samo Hennekampovi, vsi obupani. Gospodinja je poklicala kuharico in jo je jela ostro zasliševati, mlada zaročenca sta pa brez besed stala v kotu, še zmerom kakor odrevenela nad nepričakovanim izidom svatovanja. Zato tudi nista bila pri volji meniti se s sosedom, ki je takrat pogledal pri vratih v sobo in ugotovil, da gostov ni več. Stopil je tedaj h gospodu Hennekampu, samemu in mu skesano priznal, da se je malo prej Rolf zaletel v njegov avto, pri najboljši volji se mu ni mogel več ogniti; povozil je dobrega psa do mrtvega.

»Prejle vam nisem maral tega povedati,« je sklenil svoje pripovedovanje, »ker sem videl, da imate goste.« Več pa ni utegnil ziniti, zakaj — čudno — gospod Hennekamp mu je ob tej žalostni novici padel od veselja okoli vratu in ga krepko poljubil na obe lici, da se je po vsej hiši slišalo, tako je mlasknilo...

Naval pa že tak!

Dresden, v marcu.

Ko je stopil duhovnik iz hiše, da opravi onstran ceste službo božjo, je zagledal pred hišnimi vrati dva mlada človeka, ki sta stopila proti njemu in ga ustavila. Videl je cilinder, ki ga je mladi mož krčevito pritiskal na prsi, videl žareči obraz male belo oblečene ženičke, in ker takšno srečanje danes ni bilo prvič v njegovi praksi, se jima je šegavo nasmehnil:

»Poročila bi se rada?«

»Da, prosim,« sta odgovorila kakor iz enih ust. »In če bi mogli...« je zajecjal mladi zakonski kandidat, »... kar koj!« je pogumno dogovorila nevesta.

Zeninov in nevest, ki bi se jim tako mudilo, pa duhovnik le še ni srečal.

Lepa ribička

Edinburgh, v marcu.

V vodi se dobe pri ribarjenju najraznovrstnejše reči: stare čizme, zveržene konzervne škatle in škurbaste lončene posode. Neko ribiško deklo s Shetlandskih otokov si je pa ondan priribarilo na oceanu svojega življenjskega tovariša. Zgodilo se je takole:

Punca menda ni bila zadovoljna z nobenim moškim, kar jih je otok premogel. Tako je prišla na pustolovsko misel, da je spravila v steklenico svojo sliko in drobno pisemce, steklenico neprodušno zaprla in jo vrgla v morje.

To steklenico je našla straža na palubi nekega angleškega parnika in jo potegnila na ladjo. Seveda je romala iz rok v roke. Pismo je bilo napisano v strašanski angleščini, zato je pa bila slika tako neznansko lepa, da se je 21 mornarjev na vrat na nos zaljubilo vanjo in preprosilo kapitana, da se je ustavil na bližnjem otoku. In res je kmalu nato pristal čoln z 21 ženitve željnih mornarjev na samotnem otoku. Odkrili so lepoticu, ko je

Toda zato se še ni dal ugnati, temveč ju je pozval, naj stopita najprej k maši, ko bo maše konec, ju bo pa že poklical pred oltar in izvršil sveto opravilo.

Tako se je tudi zgodilo. Pobožnost se je nagibala h koncu, na koru so odpeli poslednjo pesem — tedaj se je pa duhovnik še enkrat obrnil in dejal glasno in vsem razumljivo: »Prosim vse tiste, ki bi hoteli stopiti v sveti zakonski stan, da pridejo naprej!«

In glej: nastalo je prerivanje v vrstah, zašelestelo je in zašuštelo, verniki so drug drugega odrivali s komolci, rinili so iz klopi — in ko se je gibanje uneslo in je spet zavladala tišina, je stalo pred oltarjem 11 žensk in en mož. — — —

40.000
žepnih
robcev

opere gospodinja sebi in svoji družini v svojem življenju. In ko bi bilo vsaj samo to. Pa kaj ne pride še vse na dan žehte na vrsto: životno perilo, posteljno perilo, kuhinjsko perilo, otroško perilo, pralne obleke!

Ali mora biti dan žehte res dan strahu? Ali se mora gospodinja res sklanjati nad pralnim čebrom in perilo otepati in menčati?... Zdaj je vendar tako lahko oprati perilo brez truda s Schichtovim Radionom. Zakaj Radion pere sam.

Ne muči se!
Vzemi SCHICHTOV
RADION

Pismo v steklenici

Neki delavec v arzenalu francoskega pristanišča Toulona je lovil ribe na trnek, ujel je pa dobro zapečateno zelenko. Kesneje so ugotovili, da je vrgel zelenko v morje neki potnik parnika »Avioto« na pol pota med Cejlonom in Avstralijo že 26. februarja 1927. V sedmih letih je preplula steklenica pol pota okoli sveta. Seveda ne morejo niti učenjaki ugotoviti, ali si je bila izbrala pot skozi Sueški prekop ali okoli Rta dobre nade.

Kalvarija ljubezni

Roman iz naših dni. — Napisal P. R.

60. nadaljevanje

To je bil torej Božin oče... oče nje, ki jo tako vroče in breznadno ljubil še malo, pa se bodo na to čelo, ki ga zdaj še oklepajo bele obveze, pritisnile rožnate ustnice mlade deklice, in okoli njegovega vratu sklenile lepe bele lehti, katerih objem mora biti raj blaženstva na zemlji.

Te misli so ga bliskovito preletele, ko je stopil k postelji.

Cirilove oči so se obrnile od okna k mlademu možu; spoznal ga je tisti mah.

»Prišli ste!« je dejal in se otožno nasmehnil.

»Da, prišel sem... Te tri dni me ni bilo, ker sem bil na potovanju.«

»Na potovanju,« je ponovil Ciril. »Da,« je povzel nato, »saj mi je že dr. Horvin povedal.«

»Snoči sem se vrnil in kakor vidite, sem brez odloga prihitel k vam.«

»Dobri ste, mladi gospod; bodite zahvaljeni!«

»Ne zahvaljujte se mi; srečen sem, da lahko kaj za vas storim.«

V Cirilovih žalostnih očeh se je zasvetilo vprašanje. Toda ustnice so ostale negibne.

Pred nekaj dnevi se je zadovoljil z nekaterimi splošnimi pojasnili, ki mu jih je dal mladi mož. Danes je želel vedeti več.

Sklenil je bil sam pri sebi, da se bo takoj ko ozdravi, odpeljal v Križe in tam poišedel, kaj se je zgodilo z Ljudmilo, z njegovim Markom in Božo.

Zdaj mu je tudi večkrat prihajalo v spomin ono nepričakovano srečanje v vlakcu nekaj ur pred katastrofo. Videl jo je v duhu pred seboj, vročerkovno Ilono z njenimi strastnimi očmi in poljočimi prsi, kako stoji kakor utelešena Osveta pred njim. Kaj se je zgodilo z njo? Ali se je smrtno ponesrečila pri katastrofi?

Horvin mu je popisal dogodke do trenutka, ko ga je telesno ozdravelega prišla Ljudmila iskat in odpeljala domov v Cvetlično ulico. Toda tam je bilo niti konce. Kaj se je zgodilo z njegovimi prijatelji, ki so ga našli samega na cesti in se zavzeli zanj? Kje so?

Vse to je mislil vprašati ljubeznivega mladega moža, ki se je bil že toliko zavzel zanj.

»Dobri ste,« je ponovil Ciril. »Vam in vašim se imam, kakor mi je povedal Horvin, zahvaliti za duševno ozdravljenje. Zato vas ne sme čuditi, če bi rad spoznal vašo mater, ki me manj prav tako kakor na vas veže iskrena in globoka hvaležnost.«

Franc je vztrepetal. In vendar je to Cirilovo vprašanje pričakoval. Še davi sta z materjo sklenila, da bo Milavcu priznal del resnice. Prej ali slej bo nesrečnež tako izvedel, da je Franc Ilonin sin. Sam od sebe se mladi mož morda še ne bi bil odločil k temu priznanju. Toda njegova mati mu je svetovala, naj Cirilu nič več ne prikriva, kdo je njegova mati.

Milavcu zadrega mladega moža ni ušla. Toda Franc se je bil že zbral in odgovoril:

»Moja mati je boleha, kakor sem vam že pravil, pa tudi iz nekaterih osebnih vzrokov ne more v to hišo. Toda kakor hitro boste zapustili sa-

natorij, jo boste lahko videli... Sicer vam pa imam govoriti o njej. Povedati vam moram njeno ime, saj ga še ne poznate.«

Na Cirilovem obrazu se je brala velika napetost. »Da, povejte mi njeno ime, da ga do smrti ne pozabim.«

»O, saj vam ni neznan. Nekoč ste ga celo sami izgovarjali.«

»Jaz sam sem izgovarjal ime vaše matere?« Obraz mu je izdajal neizmerno osuplost. »In pravite, da jo poznam in da sem govoril z njo?«

»Poznate jo. Govorili ste z njo.« Cirilova zmeda je čedalje bolj narščala.

»Moja mati« je povzel Franc, »vas je nekoč ljubila. Mislila je, da tudi vi vračate njeno ljubezen.«

»Adelina!«

Ciril se je nehote utrgalo iz ust to ime. Zakrilil je z rokami. Potem se je z naporom pomiril. In njegova usta so izgovorila drugo ime:

»Ilona!«

»Da, Ilona Matoševa... ugenili ste,« je potrdil Franc.

Ciril se je omahnila glava na blazino. Zaprl je oči.

Tak Ilona je vsa ta leta skrbela zanj, Ilona — med tem ko je bila Ljudmila neznanu kam izginila. Ne pojmljivo naključje! Mogoče bo pa v njem našel odgovor na zagonetko, ki je venomer vstajala v njegovem duhu. Zakaj čim bolj je razmišljal o svoji nerazumljivi mu zapuščenosti, tem manj se mu je zdelo verjetno, da bi bili njegova žena in otroka mrtvi.

Mladi mož je povzel:

»Ilona Matoš, da, tako je ime moji dobri materi. Vidim, da je res niste še pozabili. In ker ste jo poznali, ste znali tudi ceniti njeno dobroto in plemenitost. Zato se ne boste čudili, da vas je rešila, ko vas je videla samega in zapuščenega, in vas vzela v varstvo...«

Ker so vas pri katastrofi videli v njeni družbi, so si vaši to krivo razlagali... in vi ste postali žrtev te krive razlage. O tem vam mora moja mati dati nekatera pojasnila — takoj ko zapustite to hišo.«

Ciril je osupnil.

»Kriva razlaga... jaz njena žrtev?« je zajecjal in široko pogledal Franca.

»Da. Gospa Milavčeva je bila pre-

pričana, da ste ji storili veliko krivico, čeprav ste bili nedolžni; toda videz je govoril zoper vas. Zato ni hotela več živeti skupaj z vami in je odpotovala s svojima otrokoma v tujino.«

Ciril se je zgenil. Njegova lica je zalila kri in oči so mu zagorele od ogorčenja.

»Če bi bili poznali mojo ženo,« je vzkliknil, »ne bi tako govorili. Če me je zapustila, je morala imeti že tehtne razloge in ne samo domnev. Morala je imeti dokaze o moji krivdi, teh dokazov pa ni bilo, ker si nikoli nisem imel ničesar očitati ne nasproti njej ne nasproti otrokoma. Ne, tu mora biti še nekaj drugega vmes, česar mi nečete povedati.«

»Ker ne vem, gospod. Toda še enkrat vam povem, pojasnila, ki vam jih bo dala moja mati, bodo to nejasnost brez dvoma razpršila.«

»Oh, ko bi bilo to že danes!« Potem se mu je obraz bolestno spačil.

»Kako naj odkrijem sledove za svojci? In če jih najdem, ali bom našel pri njih še tisto ljubezen, kakor nekoč?... Ali sploh kdo ve, ali moji ljudje še živijo?«

»Da, jaz vem!«

»Oh, Bog bodi zahvaljen!« je vzkliknil Ciril in obraz se mu je razjasnil. »O, potem bo še vse dobro, zakaj Ljudmila bo svojo krivično sodbo o meni opustila tisti trenutek, ko bom

»Ideal«

Kongresni trg 3

kemično čiščenje,
barvanje in svetlofikanje

imel priložnost z njo govoriti... Ali veste, kje je?«

»Da... v Švici, blizu Lucerna, v gorah.«

»Ali ste že bili tam? Ali ste videli mojo drago ženo in moja otroka?«

Njegovo vznemirjenje je raslo od trenutka do trenutka. Oči so mu gorele v vročičnem ognju in lica so mu zarezala od vročine.

»Da, videl sem jih.«

»Videli ste jih,« je mehanično ponovil Ciril. »Nemara ste bili ravno te dni, ko vas ni bilo tu, pri njih?... Dr. Horvin mi je toliko pripovedoval o vaši povržtovanosti...«

»Če bi dejal, da sem bil sam pri njih, bi lagal. Jaz sem se ustavil v Lucernu, moja mama je pa nato šla na Sonnenberg, kjer stanujejo. Govorila jim je o vas in razpršila zmoto, ki sem vam pravkar o njej govoril.«

zdej pa tako neokretne, so čutile bližanje krute noči.

Samično čivkanje ni izdajalo tolikega gorja. Vzlic vsem tožbam so iz njenih glasov zveneli tudi nedoločni upi, in iz utripov njenih kril je vstajala trdna nada v skorajšnje boljše razmere, ki je ni mogla vcepiti svojemu tovarišu. Bil je lep, obetov poln spev, glasnik lepših dni.

Poznala je prelestno dolino, globoko notri v Libijski puščavi, tam bosta slavila svoje medene tedne: bister potoček je žuborel izpod visokih debel tamarind, in ptički so si gradili gnezda na gostoljubnih vejah. Na visokem vrhu starega, blagoslovljenega drevesa je pa pod večer vel rahel, dehteč vetrič: tam sta doma veselje in toplota, ki je potrebuteta za življenje.

Na obele o deveti deželi je tovariš nejeverno začivkal: njegovo te-

Ciril je nabral obrvi. Ilona pri Ljudmili! Kako čudno je vse to! V glavi mu je kar brnelo od vseh teh novic.

»Zakaj pa moja žena ne pride k meni, ko ve, da sem nedolžen? Oh, gospod, dajte, povejte mi vse!...«

»Saj je hotela,« je odgovoril Franc, »toda moja mati ji je dopovedala, da je boljše, če počaka vašega popolnega ozdravljenja, to je štirinajst dni, največ tri tedne, potem vas bom pa jaz spremljal do njih. Tako bo boljše.«

Ciril je prikimal. »Da, skupaj bova potovala... čim prej!« je vzkliknil. Čez nekaj časa je pa povzel:

»Pravite, da niste bili na Sonnenbergu — in vendar, če sem vas prav razumel, morate poznati mojo ženo in otroka.«

»Da, ugenili ste, poznam jih,« je odgovoril Franc in mu na kratko povedal, kako se je pred leti zdravil pri gospe Milavčevi.

Bolnik ga je tiho poslušal. Ko je končal, ga je pa zaprosil:

»Dajte, povejte mi še kaj o mojih otrocih, o mojem Marku in Boži. O, kako velika in lepa morata biti!«

»Da,« je pritrdil Franc. Toda glas se mu je nenadoma izpremenil in čelo se mu je zmračilo.

»Marko je bil takrat moja živa slika. Boža je pa bila materi podobna. Vsak večer, ko sem se vrnil iz urada, sta mi splezala na kolena, da sta me mogla objeti s svojimi drobnimi ročicami. Oh, kje so časi...«

Umolknil je in pogled se mu je izgubil v daljavo.

»Gospod Marko je na univerzi,« je povzel Franc, »njegova sestra je pa doma pri materi.«

»Ali je zala?«

Mladi mož je samo prikimal. Beseda ni mogla iz njegovega grla.

»Dvajset let ji bo, dobrih dvajset,« je mrmral Ciril. »Doba, ko se srce obesi — če se že ni — za podjetne zalizce stasitega fanta. Nič več me ne bo tako ljubila kakor nekoč... Vseeno, samo da bo srečna!...«

Franc je vstal. Njegov obisk se je bližal h koncu.

»Pogum, gospod doktor! Zanesite se, izpolnil bom obljubo, ki jo je moja mati prevzela v mojem imenu, in vas bom spremljal k vašim. Toda šele tedaj, ko boste popolnoma okrevali in boste sposobni za vožnjo. Dolej se bom pa vsak popoldan oglasil kakšno urico pri vas.«

»Kako ste dobri... Še enkrat hvala vam... iskrena hvala...« Potem pa kakor bi se nečesa spomnil:

lesce ne bo nikoli priletelo do cve-toče dežele, ker nima več moči za trpljenja polni polet. O blesteče planjave, iskrece se v zlatu afriškega solnca! O razkošni privid toli želene dežele! O tisočletna drevesa, ki ste že tolikokrat nosila moje gnezdo! O zapuščeno ostrešje stare hišice tam daleč na severu! Nikoli več vas ne bom videl! Nikoli — nikoli več!

Bilo je tik pred jutranjo zoro, ko je na robu obzorja pretrgala rumeno, žgočo enoličnost pustinje temna marga, ki se je počasi večala, dokler se ni čisto jasno zarisala na nebu. Svež vetrič je dobrodejno pretrgal morečo tišino, sladke vonjave zorečih sadov so napolnile vzduh. Lastovica je veselo zagostolela; tam v dalji je zelenela obljubljena dežela!

Samec ji ne bo umrl! V deveti deželi bo dobil hrane in sokov, da si

Čudež

Velikonočna zgodba

Napisal A. Hernandez

Trudna na smrt sta letela, v koprnenju po tropskih deželah, edini še preživeli par velike jate, ki sta z njo nastopila daljno pot. Orkan je bil lastovice razpršil, ko so šele dobro odletele, potem sta jih pa docela ugonobili lakota in spehanost. Poslednja mala skupina je padla, ko je letela čez morskno ožino, na palubo rimske galeje, in Tiberijevi vojaki so si iz njih pripravili lepo pojedino.

Neskončno žalostno je bilo čivkanje samca. Bolestno tožeč je oznanjal svojo onemoglost in obup. Njegove moči so bile pri kraju, volja do življenja ga je čedalje bolj zapuščala, in peruti, še pred dnevi toli gibčne,

Grof MONTE-CRISTO

Roman

Napisal Aleksander Dumas

21. nadaljevanje

»Najlepša vam hvala za vašo prijaznost! Menim pa, da je znal gospod Bertuccio fistih pet ur, ki sem mu jih dal, dobro porabiti; zato se zanesem, da me bo pred vrati že čakal voz.«

Albert je bil pri grofu že vaju takih reči; vedel je, da zanj nemogočih stvari prav tako ni kakor jih ni bilo za cesarja Nerona. Vendar se je hotel še sam prepričati in je spremil gosta do hišnih vrat.

Monte-Cristo se ni motil; res ga je pred vrati že čakala kočija.

»Oprostite, gospod grof,« se obrne Monte-Cristo k mlademu možu, »ne morem vas povabiti s seboj, ker imam še vse navzkriž. Zato vas prosim odloga 24 ur in dovoljenja, da vas potem povabim.«

S temi besedami skoči v voz in se v diru odpelje, a vendar ne tako hitro, da ne bi bil videl, kako se je zgenila zavesa ob oknu salona, kjer je bil pustil Mercèdo.

Ko se je Albert vrnil k svoji materi, jo je našel v naslanjaču. Ker je bila soba dokaj temna, ni razločil njenega obraza.

»Ali ste bolni, mati?« jo vpraša. »Tako mi je, kakor da vam ne bi bilo dobro.«

»Zakaj, Albert? Nič hudega mi ni...«

»Ze prej, ko ste vstopili, ste bili zelo blede.«

»Bleda sem bila, praviš, Albert?«

»Tako blede, mati, da se vam je sicer odlično podalo, toda očeta in mene je le zaskrbelo.«

»Ali ti je mar oče kaj rekel?« vpraša živahno Mercèdes.

»O, ne, a vendar...«

»Kakšno ime je to, Monte-Cristo?« vpraša mati nato, da obrne pogovor drugam. »Rodbinsko ime ali samo priimek?«

»Mislim, da je samo priimek, mati, nič drugega. Grof je kupil majhen otok v toskanskih vodah. Sicer si pa na plemstvo nič ne domišlja in se sam imenuje slučajnega grofa — čeprav ga imajo v Rimu vsi za zelo velikega gospoda.«

»Njegov nastop je res odličen,«

meni grofica, »vsaj po teh kratkih trenutkih sodeč, kar je bil tu.«

»O, mati, po svojem vedenju nadkriljuje vse, kar sem videl aristokratskega pri angleškem, španskem in nemškem plemstvu.«

Grofica se zamisli, nato pa povzame po kralkem obotavljanju:

»Albert... ti si videl grofa Monte-Crista doma... Svet poznaš in bistrega duha si: ali misliš, da je grof resnično to, kar kaže njegova zunanost?«

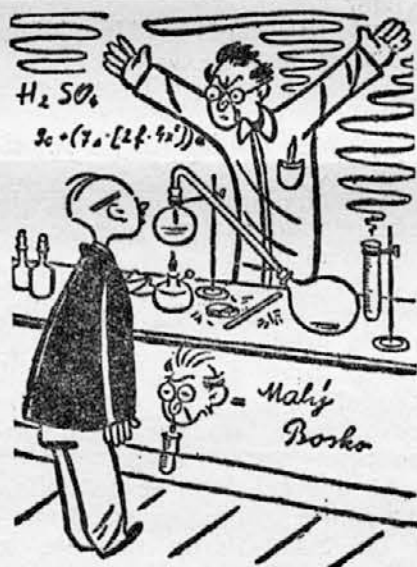
»In kaj kaže njegova zunanost?«

»Kar si pravkar sam rekel, namreč velikega gospoda.«

»Rekel sem vam, mati: za takega ga imajo.«

»Kaj pa ti misliš o njem, Albert?«

»Priznati vam moram, da nimam nikake določne in sklenjene sode. O njem sem slišal toliko ne navadnih reči, da bi ga skoraj imel za človeka Byronove vrste, ki ga preganja usoda, za potomca stare plemiške rodbine, ki je prišel ob podedovano imetje in se je z lastnimi močmi spet postavil na noge.«

Če človek ne premisli...

»Kaj pomeni gospod kandidat, obrazec Asz Os?«

»A... A... Aes dve... Oprostite, gospod profesor, saj... saj imam na jeziku...«

»Nesrečnež, brž izpljunite, to je arzenik«

ki je čedalje gosteje legala okoli njiju, neskončna, zmagoslavna, neizprosna!

Samec je medlel in ugašal; grlo mu je stiskala žgoča žeja in v strahotni temi je prežal sovrag na bližajoči se pogin.

Toda čakale so ju še nove grozote. Na majhnem griču so se vzpenjale v nebo vznemirljive sence treh velikih križev. Lastovici sta leteli zdaj spet niže in mirneje; tako sta razločili od bolečin spačene obraze. Spet se je oglasilo veselo čivkanje. Ali je novo slepilo? Lastovica je bila v vencu, ki je kronal glavo enega izmed križanih, uzrla poganjek. Tam je usoda njenega življenja, življenja njenega tovariša! Toda — križi se dvigajo tako mračno na prostranem ozadju pokrajine, tako strahotno, tako po-
šastno...

potolaži razjedajočo ga žejo. Samec ji ne bo umrl! V dehtečem vetru je vel oživljajoč piš. Nekaj čudno osvajaajočega je bilo v pokrajini onih evetočih livad, katerih čutne vonjave niso mogle skaliti nedotaknjene devišta lilij in vetrnice. Nežne ptičje prsi so se z novo nado pognale naprej. In z visečimi perutmi, z iztegnjenim vratom, z vročim koprnenjem v očeh sta lastovici leteli dalje.

Tedaj se je pa zgodilo nekaj nenavadnega, strahotnega. Kaj sta mar izgubila pojem za čas? Solnce, skoraj v temenišču, se je iz neznanega, skritega vzroka začelo mračiti in nena-dejana noč, oznanjena z zlovesčim rdečkastim mrakom, jima je razdrla vse nade.

Zmedeni, ne videč kod ne kam, sta se popeli v omotičnem poletu kvišku, bežeč pred okrutno temoto,

Vse lepe žene
v Parizu

uporabljajo, da ohranijo svežost svojemu
obrazu in da dosežejo od vsakogar zavida-
no mladostno polt samo učinkujočo, zdravo,
dobrodejno in nepogrešljivo

CRÈME SIMON

Zjutraj in na večer jo namožite na še od
umivanja vlažno kožo; dela čudeže.

CRÈME
SIMON

SIMON PUDER
SIMON MILO

»Kako praviš?«
»Pravim, da je Monte-Cristo otok v Sredozemskem morju, puš in neobljuden, zgolj pribežališče tihotapev in morskih razbojnikov. Kdo ve, ali ti dični pridobitniki ne plačujejo svojemu gospodarju davkov?«

»Ze mogoče,« prikima zamišljeno grofica.
»Sicer pa tihotapec ali ne tihotapec, priznati mi morate, mati, da je grof Monte-Cristo nevsakdanji človek in da bo v vsaki družbi zbuval veliko pozornost.«

»Koliko utegne biti star?« vpraša Mercèdes, kakor tja v en dan.

»Pet in trideset, morda šest in trideset let. Ali niste videli, mati, kako živahno je še njegovo oko, kako bohotni njegovi črni lasje, kako gladko njegovo plemenito čelo? Njegovo telo ni samo čvrsto, temveč tudi še mlado!«

Grofica pobesi glavo kakor od težkih in grenkih misli.

»In ta mož je postal tvoj prijatelj, Albert?« vpraša z nervoznim glasom.

»Ugaja mi, mati, naj Franc d'Epina govori zoper njega kar hoče; hotel mi ga je namreč naslikati kot človeka z drugega sveta.«

Grofica se zdrzne.

»Albert,« reče jecljaje, »zmeraj sem ti polagala na srce, da bodi oprezen pri sklepanju novih znanstev. Zdaj si mož in bi ti lahko meni svetoval; vzlic temu te vnovič svarim: bodi previden, sin!«

»Če naj mi ta vaš nasvet kaj koristi, ljuba mati, bi moral poprej vedeti, kje mi utegne škoditi. Grof ne kvarta, grof ne pije, grof je tako bogat, da bi ga razžalil, če

bi mu kdaj ponudil denar na pódodo — zaradi česa naj se ga tedaj bojim?«

»Prav imaš, moj strah je aboten, tem bolj, ker ti je ta človek rešil življenje. — Kako ga je pa oče sprejel? Zelo ljubeznivi moramo biti z njim in prijazni. Moj mož je časih preveč kratkih besed, njegovi posli mu zadajajo skrbi... tako bi morda nehoče...«

»Ljubeznivejši ni mogel biti, mati, kakor je bil. Še več lahko rečem: čutil se je vprav počaščene, tako spretno mu je znal grof dvakrat ali trikrat podvoriti. Razstala sta se kot najboljša prijatelja na svetu; oče ga je hotel celo vzeš s seboj v parlament, da bi poslušal njegov govor.«

Grofica ni odgovorila; tako se je bila zatopila v svoje misli, da so se ji oči počasi zaprle. Mladi mož jo je opazoval s listo toplo in nežno ljubeznijo otrok, katerih matere so še lepe in mladostne. Videč da leži nepremično in se ji prsi dvigajo in padajo v enakomernem dihanju, si je dejal, da je zaspala; tiho, po prstih je odšel iz sobe.

»Vražji človek!« je mrmral, majaje z glavo. »Ze v Rimu sem mu prerokoval, da si bo osvojil Pariz. Če je celo pri moji materi zbudil pozornost, mora pozornosti res biti vreden.«

II

Bertuccio

Med tem se je grof Monte-Cristo pripeljal domov; za pot je potreboval šest minut. Teh šest minut je pa zadostovalo, da ga je videlo najmanj dvajset mladih ljudi, ki so dobro poznali ceno njegovih konj; zato so pognali svoje konje v dir, da vidijo bogataša, ki lahko izda 20.000 frankov za par vrancev.

Hiša, ki jo je bil Ali izbral Monte-Cristu za njegovo pariško rezidenco, je stala na desni strani Elizejskih poljan. Skupina dreves sredi dvorišča je zakrivala del pročelja; hiša je imela razen glavnega vhoda še drugega na Ponthieujsko ulico.

Še preden je kočijaž poklical vratarja, so se težka mrežasta vrata že zavrtela v tečajih; znotraj so bili grofa opazili, in kakor povsod drugod so mu tudi tu bliskovito postregli. Kočijaž je zapeljal po široki peščeni poti in se ustavil pred stopnicami. Dva moža sta pristopila; eden je bil Ali, ki je z vdanim smehljajem pozdravil prihod svojega gospoda, drugi se je pa ponižno pri-

Le kratko je trajal notranji boj. Ali se sme samica obotavljati, da tvega svoje življenje, če hoče rešiti njega, ki si ga je bila izbrala izmed tolikih drugih? Ali naj nevarnost in strah ubijeta prvi velikodušni nagib? Ne! Vzvišeni zakon ljubezni tega ne dovoli! To žrtev je treba storiti!

Lastovica se je v čedalje hitrejšem, pošev padajočem letu spustila nizdol in ključaje izruvala trn iz vena na glavi. Iz trde, posušene, neplodne krone na smrt obsojenega.

V neizmerno tišino sta začivkala dva obupna ptičja glasova, oznanjajoča smrt. Visoko gori je letel vran, kakor dve pahljači sta utripali orjaški senci njegovih črnih peruti čez okrorumeno peščeno ravan. Bolesno razočarana se je lastovica s praznim kljunčkom vrnila k svojemu »premljevalcu in skupaj sta počasi nadaljevala mukapolno romarsko pot.

klonil in ponudil grofu roko, da stopi iz voza.

»Hvala, gospod Bertuccio,« odmahne grof in skoči lagotno na tla. »Kaj je z notarjem?«

»V sprejemnici čaka,« odgovori Bertuccio.

»In posebnice, ki se vam naročil, da jih daste takoj tiskati, ko izveste hišno številko?«

»Tudi v redu, gospod grof; vrezal jih je v moji navzočnosti najboljši pariški bakrorez. Prvi odtis sem dal poslati, kakor ste naročili, poslancu baronu Danglarsu, Chaussée d'Antin, števil. 7, druge so pa na kaminu v spalnici vaše svetlosti.«

»Prav. Koliko je ura?«

»Štiri.«

Monte-Cristo odda rokavice, klobuk in palico lakeju in odide v salon, kjer je čakal notar, tipičen pariški uradnik resnega in dostojanstvenega obraza.

»Ali ste vi fisti notar, ki posreduje prodajo neke vile na deželi?« vpraša Monte-Cristo.

»Da, gospod grof,« odgovori notar, »tule je kupna pogodba!«

»Imenitno! In kje je ta hiša?« vpraša malomarno Monte-Cristo.

Intendant skomigne z rameni, kakor češ: »Kaj jaz vem!«

Notar osuplo pogleda Monte-Crista.

»Gospod grof ne ve, kje stoji hiša, ki jo kupuje?«

»Kako vruga naj vem? Davi sem se še pripeljal iz Cadixa in danes sem prvič v Parizu, da celo prvič na francoskih tleh sploh.«

»O, potem je stvar druga,« odvrne notar. »Hiša, ki jo gospod grof kupuje, je v Auteuilu.«

Pri teh besedah Bertuccio vidno prebledi.

»In kje je Auteuil?« vpraša grof.

»Komaj par korakov od tod, gospod grof,« odgovori notar, »lik za Passyjem.«

»Tako blizu!« se začudi Monte-Cristo. »Potem pa ni na deželi. Kako vruga ste se mogli odločiti za hišo Parizu pred nosom, gospod Bertuccio?«

»Jaz da sem se odločil,« vzkligne intendant, čudno razburjen.

»Ali se gospod grof nič več ne spomnite, da ste mi sami imenovali to hišo? Prosim vas, gospod grof, spomnite se vendar...«

»Prav imate,« prikima Monte-Cristo, »zdaj se spominim, da sem v nekem časniku bral oglas in da me je zmotila kriva označba, vila na deželi.«

»Saj še ni prepozno,« vzkligne živahno Bertuccio, »če mi vaša svetlost izvoli naročiti, bom hitro poiskal drugod kaj primernega, bodisi v Enghieniu, Fontenay-aux-Roses ali pa v Bellevueju.«

»Eh, pustimo,« meni malomarno grof. »Naj ostane pri tem, ko smo se že odločili.«

»Gospod ima prav,« pritrди živahno notar, ki se je že bal, da bo prišel ob zaslužek. »Rečem vam, lepa posest je, z udobno stanovanjsko hišo, čeprav že dolgo nihče ni v njej stanoval — da ne omenim starega pohištva, danes tem dragocenejšega, ko ljudje tako radi kupujejo starino.«

»Če je tako, pa res ne kaže zamuditi priložnosti,« pritrди grof. »Dajte mi pogodbo.«

In Monte-Cristo je hitro podpi-

V 24 URAH

barva, piisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

**tovarna JOS. REICH
L J U B L J A N A**

sal, ne da bi bil pogodbo sploh prebral; ustavil se je le na podčrtanih mestih, kjer je bila popisana lega hiše in navedeno lastnikovo ime. Nato je velel Bertuccio, naj izplača notarju 55.000 frankov.

Intendant je odšel z omahujočimi koraki in se vrnil z zavilkom bankovcev. Izročil jih je notarju, ki jih je počasi in vestno preštel.

»S tem so vse formalnosti opravljene?« vpraša grof. »Imate ključke?«

»Oskrbnik jih ima, toda pripravil sem zanj pismeno navodilo, da mora gospodu grofu predati njegovo last. Evo ga.«

»Dobro,« prikima Monte-Cristo in se obrne k Bertuccio.

»Spremite gospoda.«

Intendant odide za notarjem.

Komaj je grof ostal sam, potegne iz žepa zaklenjeno listnico in jo odklene s ključkom, ki ga je zmeraj nosil za vratom. Po kratkem brskanju najde listič, na katerem je bilo nekaj pripomb. Te pripombe jame primerjati z besedilom kupne pogodbe, ki je ležala pred njim na mizi.

»Auteuil, Lafontainova ulica, št. 30 — prav,« zamrmra. »Zdaj bi le rad vedel, ali naj mu iztrgam skrivnost z versko grozo ali s telesnim strahom. Sicer bom pa čez eno uro tako vse vedel.«

Bertuccio! pokliče nato in udari s kladivcem po zvoncu. Intendant se prikaže na pragu.

»Ali mi niste pravili, gospod Bertuccio, da ste že potovali po Francoskem?«

»Da, po nekaterih krajih, eks-celencia.«

»Pariška okolica vam je gotovo znana?«

»Ne, eks-celencia,« odgovori intendant in vztrepetal.

»Škoda da je ne poznate,« povzame grof. »Se danes bi si rad ogledal svojo novo hišo v Auteuilu, in če bi me spremili, bi mi brez dvoma lahko dali kakšen dober svet.«

»V Auteuilu!« vzkligne Bertuccio in z njegovega bakrenega obraza izgine vsa barva. »Da bi šel jaz v Auteuil!«

»Kaj naj pa bo pri tem takšnega? Če se bom tam nastanil, boste menda tudi v hiši, ko spadate k mojim ljudem.«

Bertuccio pobesi glavo pred zapovedujočimi očmi svojega gospodarja in nič ne odgovori.

»Kaj vam pa je? Ali naj v drugo pozvonim po voz?« reče s prodirljivim glasom Monte-Cristo.

Bertuccio se zdrami. Z enim

skokom je v predsobju, kjer hripavo zavpije:

»Konje njegove svetlosti!«

Monte-Cristo jame pisati pisma; ko zapečati poslednje, se prikaže intendant in mu najavi, da ga voz čaka.

»Prav, vzemite klobuk in pojdiva!« reče mirno Monte-Cristo.

Nikoli se še ni zgodilo, da bi kdo oporekal grofovimi zapovedim; tako je tudi intendant brez besede krenil za svojim gospodarjem in sedel zraven kočijaža na voz.

III

Hiša v Auteuilu

Monte-Cristu ni ušlo, da se je Bertuccio prekrizal in zamrmral v vozu kratko molitev; zakaj izpustil ni intendanta niti trenutek iz oči.

V dvajsetih minutah sta bila v Auteuilu. Intendant je postajal čedalje nemirnejši; ko sta zavozila v vas, je obletel z vročičnim nemirom slednjo hišo, ki je švignila mimo njiju.

»Ustavite v Lafontainovi ulici št. 30,« reče grof in pogleda intendantu v oči.

Bertuccio zalije znoj; vzlic temu uboga brez besede. Voz se ustavi.

Med tem se je znočilo.

»Ali vi mar ne mislite izstopiti, gospod Bertuccio?« se začudi Monte-Cristo. »Kaj vruga vam je vendar nocoj?«

Bertuccio skoči s klecajočimi koleno iz voza.

»Potrkajte in najavite me,« reče grof.

Bertuccio potrka. Kmalu se prikaže hišnik.

»Vaš novi gospodar je prišel,« reče intendant in mu pokaže notarjevo pismo.

»Hiša je torej prodana in gospod se misli v njej nastaniti?« vpraša hišnik.

»Da, prijatelj,« odvrne grof. »Gledal bom, da se vam ne bo preveč tožilo po prejšnjem gospodarju.«

»O, gospod, tega se ne bojte,« se zasmee hišnik. »Gospod marki de Saint-Méran nam je le redko prišel pred oči.«

»Marki de Saint-Méran,« zamrmra zamišljeno Monte-Cristo. »Ime mi je nekam znano.«

»Potomec je stare plemiške garde,« pojasni hišnik, »zvest privrženec Bourbonov. Imel je hčer edinko, ki jo je dal nekemu Villefortu za ženo, kraljevskemu prokuratorju v Nimesu in pozneje v Versaillu.«

Monte-Cristo pogleda Bertuccio: bil je bledejši od zidu, ki se je nanj naslanjal, da ne bi padel.

»Ali mu ni hči umrla?« vpraša Monte-Cristo. »Mislim, da sem nekje slišal o tem govoriti.«

»Da, gospod, ena in dvajset let je že od tega.«

»Dobro,« odmahne Monte-Cristo. Intendant je bil tako na koncu, da grof ni maral več dalje izpraševati. »Vzemite iz kočije

svetiljko, Bertuccio, in razkažite mi sobe.«

Intendant stori brez ugovora po grofovi zapovedi; toda trepetanje svetiljke v njegovi roki je izdajalo, koliko samopremagovanja ga je stala pokorščina.

Najprej sta obhodila dokaj prostorno pritličje in prvo nadstropje, sestojече iz salona, kopalnice in dveh spalnic. Iz spalnice si prišel na polžaste stopnice, ki so očitno držale na prostu.

»Aha, stranski izhod,« vzkligne grof. »Sijajno! Posvelite mi, gospod Bertuccio! Tako, pojdite naprej, da vidimo, kam drže te stopnice.«

»Na vrt, gospod grof.«

»Kako morete vedeti?«

»Mislim samo — kam naj pa drugam drže?«

»Dobro, takoj se bova prepričala.«

Bertuccio globoko vzdihne in gre naprej. Stopnice so res držale na vrt.

Pri zunanjih vratih intendant obstoji.

»Naprej, gospod Bertuccio!« ga pozove grof.

Toda intendant je bil kakor posekan. Njegove oči so mrzlično begale naokoli, kakor bi iskale sledov strahotne prošlosti; s krčevito stisnjenimi pestmi je krilil pred vse, kakor bi hotel pregnati mōro strašnih spominov.

»Nu?« vzkligne grof.

»Oh, ne, gospod grof,« zajec-lja Bertuccio in postavi svetiljko na tla. »Ne morem več.«

»Kaj naj to pomeni?« vpraša mrzlo grof.

»Ali ne vidite, svetlost,« krikne tedaj intendant, »ali ne vidite, da se dogajajo nenavadne reči? Hoteli ste kupiti hišo v pariški okolici, pa ste si jo izbrali baš v Auteuilu, in ta hiša mora imeti ravno številko 30 in biti v Lafontainovi ulici. O, zakaj vam nisem takoj vsega povedal! Potem gotovo ne bi bili zahtevali, da grem z vami. Toda do zadnjega sem se nadejal, da vendarle ne bo ta hiša. Kakor da v Auteuilu ne bi bilo druge hiše ko te, kjer se je zgodil umor!«

»Oho!« vzkligne Monte-Cristo, »kakšno strašno besedo ste pa zdaj izgovorili! Vražji Korzičan, same vraže so ga in skrivnostil! Vzemite svetiljko in pojdite z menoj na vrt. Upam, da vas v moji navzočnosti vendar ne bo strah?«

Bertuccio pobere spet svetiljko in odrine vrata. Odpre se jima mračno nebo; mesec na njem se je zaman boril s tropo črnih oblakov. Intendant hoče kreniti na levo.

»Ne, ne,« ga zavrne grof, »počemu bi se izgubljala v temoto drevoredov! Pojdiva rajši naravnost!«

Bertuccio si obriše pot s čela, vendar uboga; toda nehoče ga zanaša na levo. Grof Monte-Cristo pa krene ravno nasprotno bolj na desno; ob neki skupini dreves nenadoma obstane.

Intendant ne vzdrži več. S hripavim glasom zavpije:

»Nazaj, svetlost! Prosim vas, nazaj! Ravno na fistem meslu stojite!«

»Dragi Bertuccio,« se zasmee Monte-Cristo, »dajte, spametujte se vendar žel Saj nismo kje n? Koziki, temveč sredi Pariza.«

Modni pomladni plašči

od Din 190 — naprej v vseh kvalitetah in cenah

v konfekciji **Drago Gorup & Ko., Ljubljana**

Miklošičeva cesta 16 — I. nadstropje

Po vsem svetu jadrajo po zraku...

Že od pamtiveka si želi človek kril, leteti hoče sproščeno preko livad, gor in vodovja, v neznane pravljice ne dežele. Prastare pravljice nam govore tako; Grki so opevali svojega Ikaru, v »Tisoč in eni noči« so opisane zgodbe o letočih preprogah in tudi pravljice o čudežni copati še nismo pozabili.

Kljub vsem sanjam in vsem napotom se je šele prvencem naše generacije posrečilo uresničiti te sanje. Prvi se je Nemeč Lilienthal leta 1891 poskušal v jadraniu po zraku z brezmotornim letalom, potem pa leta 1900 Američana brata Wright. Vendar se letalstvo ni razvijalo v tej smeri. Človeštvo je stremelo po udobnejših in hitrejših letalih, tako da se je vse do leta 1920 tehnika bavila le z gradnjo motornih letal. Zlasti se je letalstvo spopolnjevalo v poslednjih letih svetovne vojne. To so temelji tudi današnje povojne letalske tehnike.

Šele v poslednjih trinajstih letih je sport v jadraniu po zraku razmahnil svoja krila. Zlasti mladina, ki si skuša na vse mogoče načine krepiti duha in telo, je šla pogumno na delo, da uresniči sanje svojih davnih pradedov.

Kdor se hoče ves posvetiti temu sportu, mora biti cel mož, ne sme se strašiti žrtev, biti mora discipliniran, trezen, pogumen in razsoden, a uspeh sam ga nagradi z novim svetlim občutkom sproščenosti, zdravja in z novo življenjsko silo.

Za našo sodobno mladino je ta nov sport jadrana po zraku značilen; življenjska potreba ji je, zahteva sodobne miselnosti.

Ko so Nemci na Wasserkuppi in v Rossittih dosegli sijajne uspehe v jadraniu po zraku, se je pričel ves svet zanimati za ta sport. Leta 1922 je zraslo zanimanje tako, da je angleški list »Daily Mail« razpisal nagrado v znesku 1000 funtov šterlingov za tistega letalca, ki bi se v brezmotornem letalu obdržal 30 minut v zraku. Holandski letalec Fokker je takrat pobasal mastno nagrado, kajti ostal je celih 37 minut z letalom v zraku. V jeseni istega leta so bile v Isford-Hillu velike tekme. Tam imajo Angleži idealne terene za jadrane po zraku; hribeček se drži hriba, pobočja so strma in koritasta, kakor nalašč za jadrance!

Britski letalec Raynham je dosegel tam 17. oktobra rekord; plul je po zraku celo uro in 53 minut. Na tekmi se je kar trlo ljudi. Angleži so stavili kakor obsedeni; neke stave so baje dosegle znesek 10.000 funtov, vsoto, ki si je mi ubogi zemljani v tej krizi niti predstavljati ne moremo.

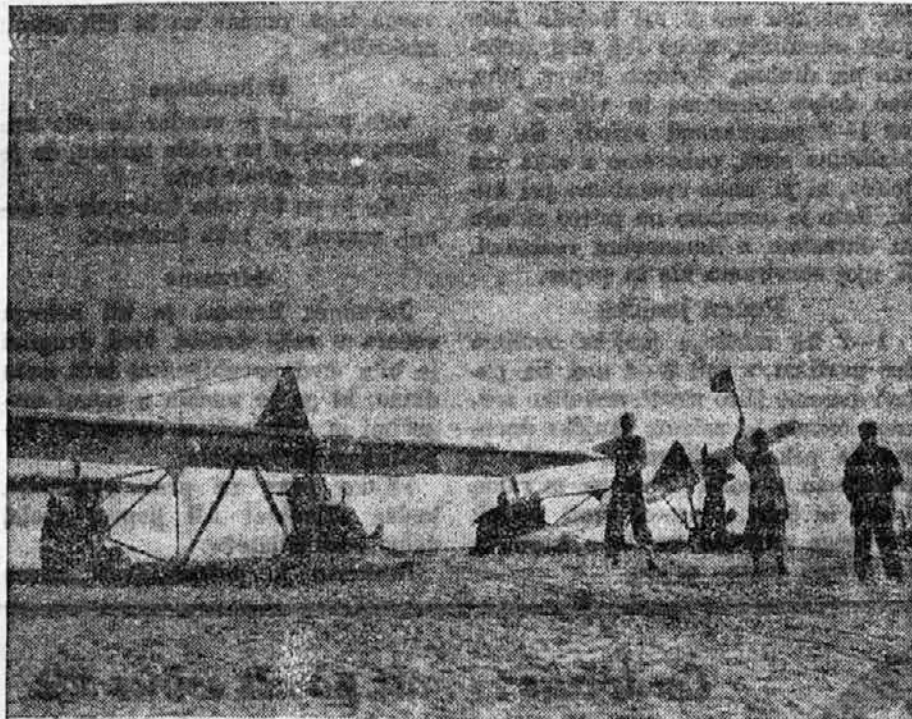
Istega leta je nadarjeni nemški letalec Mertens priredil po vsej Severni Ameriki propagandne plete in tako navdušil ameriško mladino za jadrane po zraku. Kmalu nato so raznesli smešno, a resnično zgodbo, da si je v nekem kalifornskem zaporu zgradil svobode željan kaznjene iz pohištva, desk in rjuh brezmotorno letalo in hotel kar odfrčati iz jetnišnice. Na njegovo veliko žalost so ga tik pred begom zalotili. Morda je škoda za moža, da še danes ta dan trga hlače na kazniških klopeh; utegnil bi bil med tem mogoče človeštvo že obogatiti s kakim genialnim izumom.

Leta 1923 je dosegel Nemeč Botsch na »Konzulu« daljavski rekord 187 kilometrov. Še pred njim je avgusta istega leta jadranc pilot Thoret na svoji »škattli« 755 kilometrov daleč. Tudi Italijani so pričeli tekMOVATI s severnjaki. Leta 1924 so razpisali veliko mednarodno tekmo, ki se je vršila jeseni blizu Asiaga. Rekord je dosegel Nemeč Mertens, ki je prejadral s »Konzulom« v 18 minutah 28 kilometrov dolgo progo.

Francozi so določili leta 1926 novo

ku tudi v Ameriki čedalje bolj uveljavljalo. Leta 1928 je povabil AMAC (American Motorless Aviation Club) nemški klub »Rhön Rossittengesellschaft« na ekspedicijo v Ameriko. Pod vodstvom znanega ritmojstra Rhöreja, ki sodeluje tudi v Ufinem zvočnem filmu »Tekmeci v zraku«, sta se odpeljala znana jadrance inženjer Laubenthal in študent Hesselbach čez veliko lužo ter dosegla tam sijajne uspehe.

Odsihdob je postal v Ameriki ta

Start jadranc. Prizor iz filma Ufe »Junaki zraka«

torišče za tekMOVANJE v Vauvillu. Na žalost se je tamkaj ponesrečil poročnik Simonet, kar je dalo prenapetemu povod, da so prekleli ta sport. Pri nekem tekMOVANJU dve leti kesneje sta prekosila Nemca Hirth in Mehrung najboljšega francoskega pilota Augerja.

V teh letih se je jadrane po zra-

sport tako popularen, da so se celo ženske pričele zanj zanimati. Prva, ki si je izposlovala dovoljenje za jadrane po zraku, je bila žena slavnega letalca Lindbergha.

Tudi mornarica je sodelovala pri poskusih jadrana. Poročniku Ralphu Barrabyju se je leta 1930 posrečilo odleteti z jadranc »škattli« iz zrač-

ne ladje. Stotnik Frank Hawhs je dosegel nov rekord v jadraniu: dvo-krilnik ga je vlekel sedem dni iz San Diega v Newyork, to je 4500 km daleč. Američani so kar noreli, ko je lepega pomladanskega dne leta 1931 svetovno znani nemški jadranc Wolf Hirth križaril celo uro nad nebotičniki Newyorka. Ves promet je zastal, vse je bilo narobe, tako da se je pogumni letalec h koncu usmilil prosee prometne policije in pristal.

V letu 1931 je sledila senzacija senzaciji. Kronfeld je dobil 28. junija nagrado lista »Daily Mail« okoli 300 tisoč dinarjev, ker je v enem dnevu sfrčal iz Francije čez Rokavski preliv, v Anglijo in nazaj. Istega leta je prejadral v neprekinjenem poletu 100 kilometrov od Chatama do Hamwortha. Sledil mu je Grönhoff na »Tafuirju«, ki je kljub na pol polomljenemu krmilu srečno prijadral z Jungfrauenjocha v Interlaken. Isti let je izvršil pogumni švicarski pilot Farner, dočim je že v juliju leta 1928 Švicar A. Elsässer preletel progo iz Kirchberga do Thuna v 33 minutah. Ta njegov polet je bil sploh prvi let z brezmotornim letalom v visokih gorah.

Avstrijca Kronfelda so poklicali leta 1932 v Indijo, da bi tam studiral možnosti jadrana po zraku, maja leta 1933 je pa dobil povabilo Mussolinija, naj organizira v Italiji jadrane z brezmotornimi letali. Vsem nam je pač še v spominu njegov čudoviti polet čez ognjenik Vezuv.

Spričo vsega tega pač ni bilo težko napraviti film o zračnih jadrancih. Ves svet in zlasti vsa mladina bo navdušena, ko bo gledala in poslušala prvi tak film, ki ga je izdelala »Ufa«.

V vseh državah, tudi pri nas, v Španiji, na Turškem, Poljskem in v Rusiji se ta novi sport kaj hitro razvija. Upajmo, da bomo sčasoma tudi mi imeli kakšnega »rekorderja«, saj se naša mladina, posebno v Mariboru, kaj živo zanima za ta prekrasni sport.

Meščanska kuhinja

a velikonočnih praznikih // Piše Nuša

Razno velikonočno pecivo. Pince. Orehova potica. Medena potica. Menihi s piruhom. Orehovi rogljički. Orehove rezine.

Mesna jedila. Kuhana šunka (gnjat Hladečina (žolca). Pečen janjček. — Ocvrt janjček. Ocvrt kozliček.

A. PECIVO

Pince

2 kg bele, fine, presejane moke denemo v skledo ter postavimo na toplo. V lonec denemo 1 liter mleka, ½ kg sladkorne sipe, nekoliko sesekljanih limonovih lupin, 10 rumenjakov, 25 dkg raztopljenega svežega masla in 2 žlici soli; vse to dobro zmešamo in dodamo moki, ki jo imamo na toplem. Končno dodamo še 5 dkg vzhajane kvasa in napravimo kvašeno testo, ki ga tepemo toliko časa, da se loči od kuhavnice. Potem pridamo trd sneg iz 10 beljakov in pustimo testo 2 uri vzhajati. Nato ga denemo na desko in razdelimo na tri dele, vsak del še dobro znetemo in položimo nanj 20 dkg prebranih in opranih rozin in 5 dkg olupljenih, sesekljanih mandljev. Potem vsak del spet znetemo in na-

pravimo lep hlebček (pinco), položimo jih na nizek, z maslom pomazan kositer in pustimo še eno uro vzhajati na toplem. Vsako pinco pomažemo z raztepenim jajcem, potresemo s sekljanimi mandlji in napravimo z nožem križ ali dve do tri zareze. Pečemo jih celo uro v srednje vroči pečici. Tako pripravljene pince so izborne. Pečene pince hranimo na suhem in zračnem prostoru, ne v omari!

Orehova potica

Iz 1 kg moke napravimo testo, kakor sem ga popisala pri pincah. To testo, ki je že dosti vzhajano (pol-druga ura zadošča), položimo na čist z moko potresen prt, ga na tenko razvaljamo, dobro namažemo s svežim maslom in ga enakomerno napolnimo z orehovim nadevom; nato ga trdo povijemo in denemo v dobro pomaščen model. Pustimo ga še ¼ ure na toplem vzhajati, nakar pomažemo potico z raztepenim jajcem; peče naj se 1 uro v srednje vroči pečici.

Orehov nadev: 50 dkg (lahko tudi več) zmletih orehov polijemo s pol litra smetane ali mleka, dodamo 12 dekagramov sladkorne sipe, nekoliko

limonovih lupin, 2 do 3 žlice medu, 12 dkg opranih rozin, 12 dkg svežega masla in ščepec cimeta; to dobro zmešamo ter pustimo, da 20 minut počasi vre. Nato odstavimo nadev in z ohlajenim namažemo potico.

Medena potica

Napravimo dobro vzhajano testo (kakor pri orehovi potici), ga na tenko razvaljamo in pomažemo s svežim maslom; nato napravimo sledeči medeni nadev:

¼ kg cvetličnega ali ajdovega medu denemo v kozico, dodamo k temu 40 dkg zmletih orehov, 12 dkg svežega masla, nekoliko limonovih lupin, vse zmešamo in pustimo, da 20 minut počasi vre. Nato pustimo med

Adria prasek je boljši

ohladiti in z njim pomažemo razvaljeno testo, ga trdo zvijemo, denemo v dobro namazan model, da še eno uro vzhaja, nakar pečemo potico eno celo uro v srednje vroči pečici.

Obe tu popisani potici sta izvrstni. Potice shranimo na zračnem, ne zaprtem prostoru.

Menihi s piruhom

Za veliko noč ne smemo otrokom pozabiti speči menihe. Testo napra-

vimo kakor pri pincah, rozin ni treba. Vzhajano testo razvaljamo na 40 cm dolge paličice, ki naj bodo 2 cm debele; iz treh paličic spletemo prestico, zgoraj vsadimo en rdeči piruh. Pustimo jih še pol ure vzhajati, nato jih pomazemo z jajcem in pečemo 20 minut v srednje vroči pečici.

Orehovi rogljički

25 dkg svežega masla, 50 dkg presejane moke, 10 dkg sladkorne sipe, 4 rumenjake, nekoliko soli, limonovih lupin, 2 dkg vzhajane kvasa in nekoliko mleka zmešamo ter napravimo kvašeno testo. Po dveh urah vzhajanja napravimo četverkotnike, jih napolnimo z orehovim nadevom, zvijemo kot rogljičke, pomazemo z jajcem ter jih pečemo 15-20 minut v srednje vroči pečici.

Orehove rezine

10 dkg svežega masla, 15 dkg moke, en pecilni prašek, 8 dkg sladkorne sipe, 12 dkg zmletih orehov, nekoliko limonovih lupin in 2 jajci dobro zguetemo na deski, razvaljamo na 1/2 cm ter zrežemo z nožem lepe, poševne rezine, jih pomazemo z raztepenim jajcem ter jih pečemo 10 do 12 minut v srednje vroči pečici.

B. MESNA JEDILA

Kuhana šunka (gnjal)

Šunko operemo v dveh gorkih vodah, nakar jo denemo kuhati v vrelo, neslano vodo v velik lonec. Vode mora biti mnogo; ne smemo jo soliti, ker je šunka tako dovolj slana. Ku-

hamo jo pri mirnem ognju po vsaki strani eno uro in četrt. Čez dve uri in pol je šunka kuhana. Shranimo jo na zračnem prostoru, ne v zaprti kredenci. K šunki serviramo hren ali gorčico.

Hladetina (žolica)

Juho, ki nam je ostala pri kuhanju šunke, porabimo za izvrstno hladetino ali žolico. Operemo tri telečje noge in eno prašičjo ter jih denemo v to juho, ako je premalo juhe, lahko dodamo še 1-2 litra vode. Če je treba, tudi nekoliko osolimo. V juho damo še tri velike, na drobno zrezane zelene, dve čebuli, 1 lovorjev list, 2 korenji, nekoliko celega popra, 2 žlici kisa in malo limonove lupine ter pustimo vse 2 uri kuhati. Nato juho odcedimo, meso teh nog zrežemo na drobno, denemo jih v juho, vse dobro zmešamo in vlijemo vse na 1-2 porcelanasti skledi. Ko se hladetina strdi, poboremo z vrha vso toščo, ki jo lahko uporabimo pri kuhi. Nato jo obrnemo na plitvo skledo in okrasimo z limonovimi rezinami. K njej serviramo kis in poper.

Pečen janjček

1-2 kg mladega janjčka osolimo ter pustimo v soli 3-4 ure. Na pekač denemo žlico masti, nekoliko zrezane čebule in zelene; janjčka denemo na pekač, pokijemo z mastjo in podlijemo z vodo. Peči ga moramo 1 uro in četrt v precej vroči pečici. Pečenega zrežemo na lepe kose in serviramo zraven solato.

HUMOR

Izpregledal je

V berlinski kavarni sedi neki igralec. Pa prisede k njemu neki znanec. Razvije se tale pogovor:

»Nu, kako kaj? Kje pa zmerom tičite, da vas nič ne vidimo?«

»O, hvala, nič slabega mi ni. Bil sem v Budimpešti in zaslužil 12.000 pengov, potem v Parizu 80.000 frankov, nato v Londonu 1000 funtov in zdaj v Berlinu 15.000 mark.«

»A kje je moja provizija?« se zareži tovariš.

»Provizija? Kakšna provizija?«

»Nu, če vas ne bi bil vprašal, vsega tega vendar ne bi bili nikoli zaslužili!«

Dobrodušno

»Do postaje je vendar še celo uro hoda; zakaj si pa reka turistu, da je samo deset minut še?«

»Ko je pa bil tako ljubezniv z menoj, zraven pa tako truden!«

Odrezano

Johannes Brahmus je bil nekega večera v večji družbi. Med drugimi je bila med povabljenimi tudi neka dama, ki ga je mučila z vsemi mogočimi in nemogočimi vprašanji. Na posled ga je vprašala:

»Kako prav za prav napravite, kadar skladate! Ali poprej vselej dolgo razmišljate?«

Brahmsu je potrpežljivost ravno

prekipela. Brez pomišljanja je odgovoril:

»Kadar govorite — kako prav za prav napravite? Ali poprej vselej dolgo razmišljate?«

Malo preveč enostavno

»Ali si pismi vrgel še pravočasno v nabiralnik?« vpraša strogi šef učenca. »Ali bodo še nocoj šla dalje?«

»Brez skrbi, gospod direktor,« odgovori vneto učenec. »Samo opazil sem, da je bila na pismu za Zagreb znamka za 1 Din, na ljubljanskem pa za 1-50 Din.«

»Kaj si pa potem napravil?«

»Ker znamk nisem mogel odlepiti, in se je za pismi tako mudilo, sem prečrtal naslova in ju zamenjal...«

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici
A. Presker
 Sv. Petra cesta 17

Najnovejša škotska

»Kaj, prstan si kupil svoji ženi? Taka potratnost!«

»Kaj še! Od takrat ne nosi več rokavice!«

Če dežuje... ali pa, če solnce sije

Kadar brije sever ali kadar lije dež, se moramo ogrniti v dežne plašče. Letos njihov kroj ni več tako preprost in dolgočasen. Prav čedna in prikupna oblačila so. Letošnji pomladanski dežni plašči niso več raglani s pasom, gladki in brez okrasikov. Prav takj so kakor vsi ostali pomladanski plašči, samo da so iz drugačne snovi. Urezani so po naj-

različnejših krojih, tesni ob pasu, ali zvončasto ohlapni. Toda vsi so visoko speti, vsi imajo snopčaste rokave, ki se končujejo v zapestju v tesno zapestnico. Zvečine je treba take dežne plašče podložiti, ker so impregnirane zunanje snovi prelahke. Vse te snovi bodisi svilo, tweed, lahko volneno blago, taft ali kitajski krep podložimo s kockastim volnenim bla-

plašč ob vratu na dva kovinasta gumba. Tudi sponki na pasu sta kovinasti. Desni plašč je urezan zvončasto. Impregnirani krep je bž-barve, kockasti ovratnik se samo ogrne. Tudi žepi in zapestnice so iz kockastega blaga (bž, rdeče in rjavo). Podloga je iz istega blaga kakor ovratnik in našitki. Pod ovratnikom je okoli izreza našitek iz istega kockastega blaga, da je plašč tudi brez velikega ovratnika harmoničen.

Za solnčne dni dajemo prednost jerseyu. Barve morajo biti skladne s krojem. Vsega, kar je preveč kriče, če, se ogibajmo. Tudi ni več v modi, če ramenske partije preširoko podarjamo in rokave krojimo prekošato.

Za mesto in za na kmete je najprimernejši sivi lodnasti jersey, ki ga okrasimo z zelenim suknom. Desni lik je prav prikupen. Srednji kostum je namenjen za obiske in je krojen nekam v empirskem slogu. Obleka je iz belega jerseyja, našitki so črni. Paletot je iz črnega jerseyja. Pri levi obleki je krilo rjavo, žemper je črtast po rimskih vzorcih. Vsi okraski na žemperju so iz istega blaga kakor krilo.

Vsaka

bo kupil, ker smo poceni kot še nikoli

- Moški čevlji Din **75**.
 - Ženski čevlji Din **59**.
 - Otroški čevlji Din **16**.
- Vsi z usnjenim podplatom

Ant. Krisper
 Ljubljana, Mostni trg 26
 Stritarjeva ul. 1-3

Trajno ondulacijo po najnovejši dunajski metodi izvršuje damski frizerski salon
Stane Rakar, Ljubljana
 Prešernova ulica 9 (vis-à-vis Kreditnega zavoda)
 Za vsake las garantiran uspeh in je vsaka najmanjša poškodba las kakor kože popolnoma izključena
 Posetite nas in prepričali se boste!